

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 230/2016-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. marca 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Fecil'akom, Jesenná 8, Prešov, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sdo 10/2014 z 19. marca 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. mája 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sdo 10/2014 z 19. marca 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že ako právna nástupkyňa [REDAKOVANÉ] je účastníčkou konania o určenie vlastníckeho práva v konaní vedenom Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 13 C 141/2005. Žalobca v predmetnom konaní predložil rozhodnutia Okresného úradu v Prešove, odboru pozemkového, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva č. j. OPPaLH 99/92-1/SI z 22. januára 1999, č. j. OPPaLH 99/92-11/SI zo 7. apríla 1999 a č. j. OPPaLH 99/92-13/SI zo 14. apríla 1999 (ďalej aj „rozhodnutia pozemkového úradu“).

Rozhodnutia pozemkového úradu mali vyznačenú doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, teda je zrejmé, že „prebehlo reštitučné konanie na základe návrhu [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] pozemkové spoločenstvo, ktoré v konaní zastupoval vtedajší predseda [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ktorý však, na konanie a zastupovanie oprávnených osôb – členov pozemkového spoločenstva nebol splnomocnený. Tzn., že nebol splnomocnený zastupovať ani právnu predchodkyňu sťažovateľky – [REDAKOVANÉ]. Túto skutočnosť preukazuje čestné prehlásenie [REDAKOVANÉ] zo dňa 28. 09. 2008.“.

Podaním z 28. marca 2012 sťažovateľka vyzvala Obvodný pozemkový úrad Prešov (ďalej len „pozemkový úrad“), aby jej doručil rozhodnutia pozemkového úradu, keďže mala vedomosť o tom, že ostatným žijúcim členom pozemkového spoločenstva – [REDAKOVANÉ] doručoval rozhodnutia už v roku 2011 na podklade uznesenia Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 S 39/2009 z 31. marca 2011.

Pozemkový úrad na sťažovateľkino podanie nijako nereagoval a príslušné rozhodnutia jej nedoručil, preto 9. apríla 2013 podala Okresnej prokuratúre Prešov (ďalej len „okresná prokuratúra“) podnet. Okresná prokuratúra vybavila podnet prípisom č. Pd 95/13 z 22. mája 2013, v ktorom sťažovateľke oznámila, že podnet odkladá z dôvodu, že nezistila zákonný dôvod na prijatie niektorého z prokurátorských opatrení.

Sťažovateľka v sťažnosti rozsiahlo objasňuje dôvody, pre ktoré nesúhlasí s právnym názorom okresnej prokuratúry týkajúcim sa posúdenia platnosti splnomocnenia, ktoré mali

členovia pozemkového spoločenstva – [REDACTED] udeliť vtedajšiemu predsedovi [REDACTED].

Sťažovateľka podala 5. júna 2013 krajskému súdu žalobu podľa § 250t ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorou sa domáhala, aby krajský súd uložil pozemkovému úradu povinnosť v konaní sp. zn. OPPaLH 99/92 konať a doručiť jej rozhodnutia pozemkového úradu do 30 dní od právoplatnosti uznesenia. V žalobe uviedla argumentáciu, ktorou okrem iného sponchybovala právne závery okresnej prokuratúry.

O žalobe rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 13 Scud 2/2013 z 31. októbra 2013 tak, že ju zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie z dôvodu, že krajský súd jej mal odňať možnosť konať pred súdom. Nesúhlasila s právnym názorom krajského súdu, podľa ktorého skúmanie platnosti splnomocnenia je možné len v osobitnom súdnom konaní. Tento právny názor podľa sťažovateľky krajský súd *«zrejme prevzal z odpovede okresného prokurátora na podnet, ktorú si porušovateľ účelovo „doplnil“ – bez poukazu na relevantnú právnu normu), pretože porušovateľ tak odmietol preskúmať rozhodujúci skutkový stav, ktorý bol v čase vydania rozhodnutia, tzn. či predmetné splnomocnenie bolo v súlade so zákonom, a či tak konanie pred správnym orgánom mohlo vôbec začať, čím odňal sťažovateľke možnosť konať pred súdom.*

Podľa názoru sťažovateľky nie je možné súhlasiť ani s názorom Krajského súdu v Prešove, že jej návrh nie je prípustný, lebo od vydania rozhodnutí, ktoré sťažovateľka žiada doručiť, uplynula lehota viac ako tri roky. Keďže sťažovateľke, resp. jej právnej predchodkyni neboli žiadané rozhodnutia odporcu riadne oznámené – doručené v zmysle ust. § 51 zákona č. 71/1967 Zb., čiže nemožno hovoriť o právoplatnosti takto nedoručených rozhodnutí vydaných odporcom a rovnako nie je možné posudzovať nárok sťažovateľky ako oneskorený, poprípade vylúčiť možnosť postupovať podľa § 250t O. s. p.

Sťažovateľka v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9 Sžso 45/2008 z 26. 03. 2009...

... Táto skutočnosť jednoznačne vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 279/2010-21 zo dňa 25. 08. 2010...».

O dovolaní sťažovateľky rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením z 19. marca 2014 tak, že konanie o dovolaní zastavil. S poukazom na odôvodnenie napadnutého uznesenia sťažovateľka spochybňuje právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania v správnom súdnictve. Podľa sťažovateľky dovolanie podané z dôvodov podľa § 237 OSP je prípustné aj v systéme správneho súdnictva. V tejto súvislosti v sťažnosti uvádza:

«Sťažovateľka poukazuje na to, že ust. § 237 O. s. p., nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Aj Ústavný súd Slovenskej republiky zastáva názor, že: „ak je občianske súdne konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto ustanovení (§ 237 O. s. p.), možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutie vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie vylúčené, t. j. rozhodnutia vo veciach správneho súdnictva nevynímajúc.“ (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 283/07-35 zo dňa 17. 04. 2008).

Podľa sťažovateľky aj v danom prípade (bez ohľadu na osobitosť konania v správnom súdnictve) mal preto najvyšší súd povinnosť preskúmať, či napadnuté uznesenie krajského súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p., a to zvlášť preto, že sťažovateľka v dovolaní takúto vadu, konkrétne odňatie možnosti pred súdom, namietala.

Obdobne rozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky v konaní č. III. ÚS 171/06, v ktorom uviedol, že: „prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. je založená na princípe univerzality, čo znamená, že dovolaním možno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu bez ohľadu na povahu predmetu konania, ak sa v ňom namieta niektorá z procesných väd konania uvedených v tomto ustanovení; v týchto prípadoch možno napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie vylúčené.“

Podľa právneho názoru Najvyššieho súdu SR, ktorý v odôvodnení rozsudku sp. zn. 2 Cdo 114/2000 uviedol, že odňatím možnosti konať pred súdom je treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho

práv a právom chránených záujmov. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej ustálenej judikatúre vyslovil, že dovolací súd má vždy povinnosť prihliadnúť na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. a popri skúmaní podmienok prípustnosti podľa § 238 a § 239 O. s. p. sa vždy zaoberá aj prípadnou prípustnosťou dovolania z dôvodu závažných procesných väd konania vymenovaných v § 237 O. s. p. (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 281/2013 zo dňa 30. 05. 2013)

Pokiaľ teda Najvyšší súd Slovenskej republiky v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. I Sdo 10/2014, nepreskúmal rozhodnutie krajského súdu v rozsahu, v ktorom bolo napadnuté a tým neprihliadol na vady konania, ktoré boli uplatnené v dovolaní sťažovateľky, nepostupoval v súlade so zákonom.

Sťažovateľka považuje postup porušovateľa, ktorý dospel k záveru, že v správnom konaní nie je dovolacím súdom, keďže zo žiadneho ustanovenia Piatej časti OSP – Správne súdnictvo – nevyplýva prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu súdu v správnom súdnictve, ktorým odmietol preskúmať postup krajského súdu, za nesprávny, majúci za následok porušenie základných práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie.»

Na tomto základe sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„... Základné právo (sťažovateľky, pozn.)... podľa článku 46 ods. 1, Ústavy Slovenskej republiky, článku 36 ods. 1 Listiny... a právo... zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru... uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. I Sdo 10/2014 zo dňa 19. 03. 2014, porušené bolo.

... Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 19. 03. 2014, sp. zn. I Sdo 10/2014 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

... Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť (sťažovateľke, pozn.)... trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 340,90 EUR... na účet advokáta... do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo

ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu, resp. jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha

interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Najvyšší súd napadnutým uznesením z 19. marca 2014 konanie o dovolaní sťažovateľky zastavil. V odôvodnení poukázal na obsah uznesenia krajského súdu z 31. októbra 2013 a na dovolaciu argumentáciu sťažovateľky. Následne citoval ustanovenia § 246c ods. 1, § 250t ods. 7 a § 236 ods. 1 OSP a uviedol tieto právne závery:

„Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom podľa tretej hlavy štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku. Vychádzajúc s citovanej právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo vyplýva, že proti rozhodnutiu súdu konajúceho podľa štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy) opravný prostriedok nie je prípustný, teda vychádzajúc zo znenia právnej normy upravujúcej prípustnosť opravného prostriedku proti rozhodnutiu krajského súdu podľa § 250t O. s. p. je zrejmé, že proti rozhodnutiu krajského súdu nie je prípustný tak riadny ako aj mimoriadny opravný prostriedok a súčasne zo žiadneho ustanovenia piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo nevyplýva prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu súdu v správnom súdnictve. Z uvedeného plynie záver, že najvyšší súd v správnom súdnictve nie je dovolacím súdom a teda ako súd dovolací nemá právomoc konať, z ktorých dôvodov neprípustnosť dovolania je prekážkou ďalšieho konania v danej veci pred najvyšším súdom.

Vzhľadom k uvedenému Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 104 ods. 1 v spojení s § 246c O. s. p. konanie vo veci zastavil, keďže nemal právomoc konať vo veci samej.

Pre úplnosť Najvyšší súd ešte poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 16. februára 2010 číslo II. ÚS 65/2010 k prípustnosti dovolania v správnom súdnictve. V jeho publikovanom znení Ústavný súd Slovenskej republiky akceptuje výklad Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého je dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu súdu podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku neprípustné, ako súladný so základným právom na súdnu ochranu.

V odôvodnení uznesenia sa zaoberal aj nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 283/07, ktorým bol na určitý čas vyjadrený opačný právny názor na prípustnosť dovolania.

Ústavný súd nálezom sp. zn. IV. ÚS 283/07 zrušil uznesenie najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania dôvodiac, že tzv. zmätočné dovolacie dôvody sa vzťahujú aj na súdne rozhodnutia vydané podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku. Argumentácia IV. senátu ústavného súdu bola založená na texte záhlavia ustanovenia § 237 O. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sú naplnené zmätočné dôvody.

Týmto nálezom ústavný súd nepochybne autoritatívne dal na vedomie nielen konkrétnemu sťažovateľovi vo veci sp. zn. IV. ÚS 283/07, že jeho sťažnosť bola úspešná, ale zároveň (prostredníctvom internetu) tým oznamoval aj eventuálnym sťažovateľom, že do budúcnosti môžu podať dovolanie zo zmätočných dôvodov proti rozhodnutiu správneho súdu v prípade, ak sa tieto budú kryť s dôvodmi ústavnoprávnymi. Zároveň tým aj najvyššiemu súdu naznačil, aby zmenil koncepciu prípustnosti dovolania v správnych veciach.

Ústavný súd v uznesení zo 16. februára 2010 číslo II. ÚS 65/2010 ale uviedol, že otázka prípustnosti dovolania v správnom súdnictve mala byť pôvodne predmetom konania o zjednotení právnych názorov. Z rozpravy pléna ústavného súdu však vyplynulo, že citovaný nález ústavného súdu bol ojedinelým v inak konštantnej judikatúre ústavného súdu akceptujúcej neprípustnosť dovolania v správnych veciach, a preto nie je nevyhnutné využiť procedúru zjednocovania právnych názorov. Napokon aj štvrtý senát akceptoval uvedený právny názor v náleze sp. zn. IV. ÚS 208/08 a v uznesení sp. zn. IV. ÚS 274/09.

Podanie dovolania v správnom súdnictve preto ani s poukazom na uznesenie IV. ÚS 283/07 neprichádza do úvahy.

V dôsledku tohto právneho názoru ústavného súdu nedošlo k zmene v rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, a preto bolo konanie vo veci zastavené pre nedostatok podmienok konania.“

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 19. marca 2014. Sťažovateľka spochybňuje právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania proti uzneseniu krajského súdu vydanému v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správa podľa štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Najvyšší súd v napadnutom uznesení odôvodnil svoj právny názor o neprípustnosti dovolania v systéme správneho súdnictva, z odôvodnenia je zrejmé, že aplikoval § 246c ods. 1, § 250t ods. 7 a § 236 ods. 1 OSP a vysporiadal sa aj s relevantnou judikatúrou ústavného súdu, osobitne aj s nálezom sp. zn. IV. ÚS 283/07. Ústavný súd dospel k záveru, že uvedený právny záver najvyššieho súdu je primerane odôvodnený, nemožno ho považovať za zjavne neodôvodnený. Rovnako tak tento právny názor nie je arbitrárny, preto je ústavne udržateľný.

Podľa § 246c ods. 1 OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu najvyššieho súdu opravný prostriedok nie je prípustný.

V správnom súdnictve vytvára Občiansky súdny poriadok osobitný systém opravných prostriedkov, ktorý je vymedzený odchylné od všeobecných predpokladov prípustnosti riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku predovšetkým tým, že vylučuje niektoré rozhodnutia z prieskumu opravným súdom (IV. ÚS 596/2012).

Podľa § 250t ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Podľa § 250t ods. 7 OSP proti rozhodnutiu súdu nie je prípustný opravný prostriedok.

V tejto súvislosti poukazuje ústavný súd na povahu a špecifiká správneho súdnictva podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP), teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Preto treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého rozhodnutia a postup orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy. Vzhľadom na to, že už správne súdnictvo je kontrolou inej sústavy, zákonodarca nepovažoval za rozumné a účelné, aby kontrola verejnej správy bola ešte kontrolovaná prostredníctvom inštitútu dovolania. Okrem toho správne súdnictvo nemusí byť zjednocované prostredníctvom dovolania, pretože druhostupňové rozhodovanie najvyššieho súdu v správnom súdnictve už túto funkciu plní. V danej súvislosti nesmie byť mátauce, že správne a civilné súdnictvo sú zhodou historických okolností obsiahnuté v jednom procesnom kódexe (m. m. IV. ÚS 208/08, IV. ÚS 596/2012). Vzhľadom na uvedené je tiež vylúčené, aby bolo dovolanie v správnom súdnictve prípustné na základe dovolacích dôvodov podľa § 237 OSP. Tento záver je potrebné aplikovať aj v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Ústavný súd už uviedol, že závery, ktoré sú uvedené v náleze ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 283/07 zo 17. apríla 2008, sú ojedinelým vybočením z inak štandardnej judikatúry ústavného súdu a boli vo viacerých prípadoch prekonané novšou judikatúrou ústavného súdu (napr. II. ÚS 125/2011, IV. ÚS 81/2012, IV. ÚS 82/2012, IV. ÚS 83/2012,

IV. ÚS 127/2012, IV. ÚS 596/2012, II. ÚS 657/2013), preto v súčasnosti nemožno tieto závery aplikovať v prerokúvanej veci.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje tiež na skutočnosť, že vo svojej doterajšej judikatúre sa už jednoznačne vyjadril k tomu, že akceptuje ustálený právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého je dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu súdu podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku (Správne súdnictvo) neprípustné (pozri predovšetkým uznesenie sp. zn. II. ÚS 65/2010 zo 16. februára 2010).

Sťažovateľka v sťažnosti poukazuje na právne závery ústavného súdu v uznesení sp. zn. IV. ÚS 281/2013 z 30. mája 2013 a v náleze sp. zn. III. ÚS 171/06 z 5. apríla 2007. Žiadne z uvedených rozhodnutí sa netýkalo prípustnosti dovolania v systéme správneho súdnictva, preto ich v prerokúvanom prípade nemožno priamo aplikovať a vyvodiť z nich právny názor o prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam súdov podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku. Pokiaľ ide o uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 481/2011 z 10. novembra 2011, závery z tohto uznesenia v tejto veci v zásade nemožno aplikovať z dôvodu, že nejde o vec správneho súdnictva. Závery, ktoré sú uvedené v náleze ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 283/07 zo 17. apríla 2008, sú ojedinelým vybočením z inak štandardnej judikatúry ústavného súdu a boli vo viacerých prípadoch prekonané novšou judikatúrou ústavného súdu (napr. II. ÚS 125/2011, IV. ÚS 81/2012, IV. ÚS 82/2012, IV. ÚS 83/2012, IV. ÚS 127/2012, IV. ÚS 596/2012), preto v súčasnosti nemožno tieto závery aplikovať v prerokúvanej veci.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej konštatoval, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Ústavný súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny alebo práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením

najvyššieho súdu z 19. marca 2014. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2016